

mányai keresztelkednek. Egy pont, ahol a régi babonák is élnek, ahol a múltból hazajáró lelkek találkoznak. Minden gondolkozó és érző *modern* ember lelkében van egy pont, amelyet nem lehet megmodernizálni, ahol a legradikálisabb és legszabadgondolkózóbb ember ép oly ösztönös és babonás, mint az a parasztdajka, akinek a tején fölcseperedett.

Rosmer lelkész, az utolsó Rosmer, egy rendkívül erős akaratú nőnek a hatása alatt hiába válik szabadgondolkozóvá, hitehagyotttá (a szónak abban az értelmében, hogy örökölt vallásához hűtelenné válik), mihelyest rájön arra, hogy első feleségének öngyilkosságában neki is része van, bár ő maga nem tett semmit és nem tudott semmiről, a Rosmerek örökletes finom és kényes lelkiismerete felébred benne és csak megdöbbenéssel és rémülettel tud arra a nőre nézni, aki ambícióból és utána való szerelmi sóvárgásból az első feleségét úgyszólván halálba kergette. De maga ez a nő is — West Rebekka — Rosmersholm végzetes hatása alá került. És mikor az első feleség halála után azt hitte, hogy most már elérte célját: éppen akkor került legmesszebbre attól. Amíg ő Rosmer lelkészt megismertette és átítatta a modern, szabadgondolkozó eszmékkal, ugyanakkor ennek az embernek a naiv, tiszta, gyermeki lelke őt magát is átalakította. Rebekka halálba kergette Rosmernét, hogy elfoglalhassa a helyét és amikor Rosmer ezt a helyet fölkinálja neki: Rebekkának Rosmer hatása alatt felébredt *bűntudata* nem engedi meg, hogy elfogadja azt, amire föltette az életét. Ez a jelenet — olyan megrendítő és olyan nagyszabású, hogy az egész modern drámairodalomban — a második felvonás végén hiába keressük párját.

Az ilyen tragédia a legnagyobb feladatot rója a színészre: a természetesség és a közvetlenség, az egyszerűség és a mesterkéletlenség maszkjában a legnagyobb, a sorsdöntő érzéseket követeli meg tőlük. A legkisebb pózolás, a legcsekélyebb színészkedés megrontja a hangulatot. Kiveszi a szavukból az igazságot és az erőt. A magas, sőt a legmagasabb tragikai iskola fogásai és meeterkedései itt nem érnek semmit. Hiába emeli a színész a hangját, hiába áll föl emelvényre, hiába berzenkedik és hiába ágál: — itt csak a legmélyebb és legvaló-

díbb *áté* és *am* a kulcs, amelyre megnyílnak a kapuk. A legbensőbb átélés és a legpuritánabb kifejezés, a legnagyobb belső fölszereltség és a legteljesebb külső leszereltség: ez az a mód, ahogy Ibsen-tragédiát játszani lehet és kell. (Hevesi Sándor.)

Rosos Gizella, színésznő, sz. 1883-ban, Budapesten. Színésznő lett: 1906-ban. (A Nemzeti Színház tagja.) Főként epizód-szerepekben ért el sikereket.

Ross Jenő, színész, sz. 1890. aug. 28-án, Győrött. Színész lett 1910-ben. Sok siker mellett működött Faragó Ödön kassai társulatánál, azután 1916-ban a Modern Színpad tagja lett. Onnan újra vidékre szerződött.

Rossi (rosszi) Ernesto, híres olasz színész, sz. 1829-ben, Livornóban, megh. 1896. jún. 4-én, Pescarában. Polgári családból származott, — ügyvédnek szánták a szülei, de már gyermekkorában viaszalakokat készített és azokat egy kis színpadon járatta, verseket szavalt hozzájuk és kedves mozdulatokkal mulattatta velők a környezetét. Midőn színész lett (1846.), Modena nevű mimikust választotta példányképül. 1855-ben Párizsban vendég szerepelt, 1857-ben Bécsben. Hozánk 1874. febr. 3-án látogatott el, a német színház vendége volt, »Othello«-ban, febr. 4-én »Kean«-ben, majd »XI. Lajos«-ben. 1879. jan. 16-án újra a főváros vendége volt (»Re Lear«), majd tíz év után (1889. jan. 24-én, a Népszínházban) és 1895. március 29-én vendégünk volt. Ez utóbbi alkalommal újra a »XI. Lajos«-ban lépett fel, a Városligeti Színkörben. A magyarokat nagyon szerette, többször elragadtatva nyilatkozott Budapest szépségéről, lakóinak kedvességéről. (»Pesti Hírlap«, 1896. jún. 5.)

Rossi Rosina, operaénekesnő, sz. 1878. nov. 25-én, Budapesten. Mint a csernovici színház tagja 1910. júl. 13-án vendég szerepelt a Budai Színkörben, a »Rigoletto«-ban, midőn Gildát énekelte, mely után Krecsányi Ignác szerződtette. Fel lépett Temesvárott is, ahol a »Bohémélet« c. operában mint Mimi, szintén elragadta a közönséget pompás énekművészetével. 1914. jún. havában a Népopera vendége